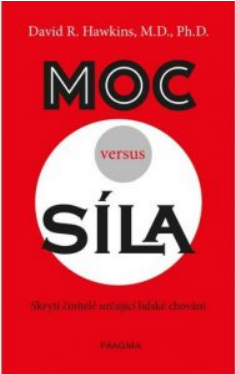

20. kapitola: Vývoj vědomí

Předcházející část: 19. kapitola: Databáze vědomí

<p>Moc versus síla</p> <p>Přesměrovat a objednat knihu...</p>	<p>Práva na vydávání překladů knih Dr. Davida R. Hawkinse mají v ČR s SR dvě společnosti – Nakladatelství Pravda.je a Pragma.</p> <p>Nevytváříme vlastní e-shop, ale můžete náš web a naše společné neziskové akce a setkání podpořit zakoupením knihy na stránkách vydavatele. Námí vytvořené družstvo EVOLUCE, které je účetně pořadatelem neziskových akcí a setkání, získá z takto zakoupené knihy příspěvek na svoji činnost.</p> <p>Při objednávání stačí ve třetím kroku, kdy vyplňujete „Informace o vás“ rozkliknout „Zadat poznámku pro prodejce“ a napsat text „evoluce“. □</p> <p>Doprava i platba je přizpůsobena pro Českou i Slovenskou republiku.</p> <p>Vydalo nakladatelství PRAGMA – listopad 2017</p>
---	---

Tisíce výpočtů a nespočetné množství kalibrací získaných z kineziologických testů jedinců a z historické analýzy ukazují, že průměrný pokrok v úrovni vědomí během života jedince v celkové populaci je jen něco víc než pět bodů. Je zřejmé, že i když člověk prožije během svého života miliony jednotlivých zážitků, poučí se jen z několika lekcí. Dosahování moudrosti je pomalé a namáhavé a málokdo je ochoten vzdát se zafixovaných názorů (přestože jsou nepřesné). Odpor vůči změně nebo růstu je značný. Zdá se, že většina lidí by raději zemřela, než by změnila svůj názorový systém, který ji uzavírá v dolních úrovních vědomí. Pokud je to pravda, jaká je tedy prognóza pro lidstvo? Je pětibodový pokrok za generaci vše, co lze očekávat? Tato znepokojivá otázka si zaslouží naši pozornost.

Z rozdělení úrovní vědomí ve světové populaci lze především pozorovat, že velké masy našeho vlastního živočišného druhu jsou na dolním konci vývojové škály. Dosud se spoléhají, že jejich skutečnou bezmocnost odstraní fyzická síla. U jednotlivých vyspělejších kultur se objevují větší rozdíly. Například Japonci využili lekcí, které jim dala druhá světová válka, a kolektivně uskutečnili velký skok ve svém vývoji. Na druhé straně úroveň vědomí Ameriky v důsledku vietnamské války klesl a důsledky jsou dosud patrné.

Pokud jde o zábavu, bohužel se projevuje naše emocionální senzacechtivost, a proto tíhneme k násilí. Vražda je noční rodinný repertoár v televizi. Naše děti dospívají při této trvalé duševní

stravě. Američané se naučili těšit se z hrůzy, a čím bizarnější, tím lépe. Z krutosti a katastrof se stává status quo. V roce 1993 neuspěla ve městě Phoenixu v Arizoně iniciativa požadující, aby děti musely mít k nošení zbraní svolení rodičů. Brzy poté noviny oznámily zprávu o zastřelení dvou a půlletého dítěte jednoruční střelnou zbraní. Dítě bylo zastřeleno jiným dítětem, teprve tříletým. Zdá se, že společnost institucionalizuje určité úrovně vědomí, které se samy šíří a následně se stávají zakořeněnou vlastností některých společenských vrstev.

Nicméně, stále zůstává svobodná volba, a tudíž značný potenciál pro individuální pohyb a různorodost zkušeností, což činí alternativní možnosti dostupnými. Z naší studie pokročilé teoretické fyziky, nelineární dynamiky a povahy nelineárních rovnic je zřejmé, alespoň teoreticky, že volba je nejen možná, ale nevyhnutelná. Výskyt odchylek není neobvyklý, spíš zákonitý. Všechny atraktorové soustavy jsou vzájemně spojeny, přinejmenším jedním „vlákem“, abych tak řekl. Ale jak přesně se transformační volby vynořují? Co je vede? Kdo je vytváří a proč? Toto je téma, kde jsem vymezil několik principů.

Růst a vývoj jsou nepravidelné a nelineární. O základní povaze růstu nebo nějakém „procesu“ v přírodě není prakticky nic známo. Nikdo nikdy nestudoval povahu života samého, jen jeho podoby a důsledky. Jednoduše neexistuje přiměřená matematická věda, umožňující to postihnout a pochopit. Lineární diferenciální rovnice nás přivedly k přibližnosti, ne k podstatě. Staneme-li se svědky jednoduchého rašení pupenu nebo listu, vidíme, že se dějí neuvěřitelné divy, které nedokážeme ani pochopit.

Jak se všeobecně tvrdí, růst – individuální a kolektivní – se může odehrávat pomalu, nebo rychle. Neomezují jej zábrany, ale tendence. Pro každého jsou stále otevřeny nespočetné možnosti volby, ale lidé k nim zřídka sahají, protože chtějí mít určitý rámeček, který by takové možnosti učinil atraktivními. Rozsah volby člověka je obvykle omezen jen jeho vlastní vizí.

Kontext, hodnota a význam jsou pouze pojmy pro jemnou síť energetických vzorů v rámci celého uspořádání atraktorového energetického pole – které je samo jen částí ještě většího pole, a tak dále, v nekonečném kontinuu vesmíru, dokud nakonec nezahrne celé pole vědomí. Přestože pouhý rozsah takového komplexu energetických vzorů se zdá být mimo lidské poznání, jeho totalitu nicméně chápou jedinci, jejichž úroveň vědomí dosahuje energetického pásma 600 až 700, což nám dává určitou představu o obrovském potenciálu pro porozumění, kterým disponují lidé s vyspělým vědomím.

Nejdůležitějším prvkem usnadňujícím pohyb ve vědomí směrem vzhůru je postoj ochoty, který otevírá mysl pomocí nových prostředků ocenění možné platnosti nových hypotéz. I když je množství motivů ke změně stejně obrovské jako množství stránek a aspektů lidství, nejčastěji vznikají spontánně, když je mysl postavena před hádanku nebo paradox. Určitá učení (jako například Zen) záměrně vytvářejí takové slepé uličky, aby praktikující snadněji uskutečnil skok ve Vědomí.

Na naší stupnici Vědomí jsou dvě kritické úrovně, které umožňují velký pokrok. První je na hodnotě 200, na počáteční úrovni posílení. Na této hranici leží ochota přestat s obviňováním a přijmout odpovědnost za vlastní činy, pocity a názory. Pokud člověk projektuje příčiny a odpovědnost mimo sebe, setrvává v bezmocném modu pocitu oběti. Druhá je na úrovni 500, jíž se dosahuje přijetím lásky a nesoudícího odpuštění jako životního stylu, cvičením bezpodmínečné laskavosti ke všem lidem, věcem a událostem bez výjimky. (V léčebných skupinách s programem o 12 krocích se říká, že neexistuje žádná ospravedlnitelná zášť – i když vám někdo ublížil, stále ještě máte možnost volit svou reakci a nechat zášť jít.) Jakmile se odhodláte k takovému přístupu, začnete při rozvíjení vnímání prožívat jiný, neškodnější svět.

Hologramy a vnímání

Zpočátku je velmi náročné pochopit, že postoje mohou změnit svět, který člověk prožívá – a že existuje řada efektivních způsobů, jak jej prožívat. Ale stejně jako při prohlížení hologramu, i to, co vidíte, zcela závisí na poloze, ze které si to prohlížíte. Která pozice je tedy takzvaná „realita“?

Ve skutečnosti se jedná o holografický vesmír. Každý úhel pohledu odráží pozici vymezenou jedinečnou úrovní vědomí pozorovatele. Pokud jste na této straně hologramu, vaše vnímání se stěží shodne s pozorovatelem na druhé straně. „Musí být blázen!“ je společná reakce na tak širokou nesrovnalost. A svět je množina hologramů v neomezených rozměrech, nikoli, jak se často říká, zrcadel – která jsou fixována v čase a místě a nabízejí pouze jediný odraz. Například sluchový zážitek je součástí holografické řady atraktorových (přitahovacích) polí všech zvuků, jaké kdy existovaly. Fyzický svět je také hmatatelný. Má texturu, barvu, rozměr a prostorové vztahy, jako je poloha, a tvar. Opět je každý z nich součástí základní, skryté posloupnosti, která se všemi dalšími vlastnostmi postupuje „zpět v čase“ k původnímu zdroji své existence, který je nyní.

Mohli bychom říct, že hologram je sám o sobě proces. V trojrozměrném hologramu není nic pevného. A co potom čtyřrozměrný hologram? Obsahoval by současně všechny možné alternativy sebe sama. Zdá se, že změnit se znamená pohybovat se časem, ale jestliže sám čas je překročen, pak není

nic takového jako časová posloupnost. Jestliže všechno je nyní, není co sledovat odtud tam. Každý hologram je sám o sobě revoluční projekcí z nekonečné nelineární živné půdy událostí, které spolu kauzálně nesouvisí, ale jsou synchronní. Pak na úrovni vnímání 600 až 700 to, co bylo, co je a co bude, je chápáno beze slov v rámci kompletní, simultánní holografické možnosti. Pojem nepopsatelný zde začíná nabývat smysl.

Pokusme se toto všechno lépe pochopit pomocí konkrétního příkladu. Představte si „tuláka“ na rohu ulice. V bohaté čtvrti stojí starý muž v roztrhaných šatech. Je sám a opírá se o roh honosného domu. Podívejte se na něho z perspektivy různých úrovní vědomí a všimněte si nesouladu v tom, jak se tento muž různým lidem jeví.

Z dolní části stupnice na úrovni **20 (Stud)** se na tuláka pohlíží jako na špinavého, odporného a ostudného. Z úrovně **30 (Vina)** je mu kladena vina za jeho stav. Zaslouží si, co má. Pravděpodobně je líný a zneužívá sociální dávky. Na úrovni **50 (Beznaděj)** jeho situace vypadá zoufalá, zatracený důkaz, že s problémem lidí bez domova společnost nedokáže udělat nic. Na úrovni **75 (Zármutek)** starý muž vypadá tragicky, nepřátelsky a bezútěšně.

Na úrovni vědomí **100 (Strach)** bychom mohli vidět tuláka jako nebezpečnou společenskou hrozbu. Možná bychom měli zavolat policii dřív, než spáchá nějaký zločin. Na **120 (Touha)** by mohl představovat frustrující problém – proč někdo něco nedělá? Na **150 (Hněv)** se starý muž může jevit jako násilník. Nebo na druhé straně by se někdo mohl rozčilit, že dnes existují v naší zemi takové podmínky. Na **175 (Pýcha)** lze na tohoto bezdomovce pohlížet jako na trapnou záležitost či jako na člověka, který postrádá sebeúctu. Na **200 (Odvaha)** bychom mohli být motivováni k tomu, abychom se zajímali, zda v místě není útulek pro bezdomovce – ten člověk potřebuje jen práci a místo k životu.

Na **250 (Neutralita)** tulák vypadá v pořádku, možná je dokonce zajímavý. „Žijte a nechte žít,“ bychom mohli říct – koneckonců nikomu neublíží. Na **310 (Ochota)** bychom se mohli rozhodnout sejít dolů a podívat se, čím bychom toho chlapíka na rohu mohli rozveselit. Možná by nás tato zkušenost motivovala k tomu, abychom se na čas přihlásili k dobrovolnické práci v místním útulku. Na **350 (Přijetí)** se muž na rohu zdá zajímavý. Pravděpodobně by mohl vyprávět poutavý příběh. Je tam, kde je, z důvodů, které možná nikdy nepochopíme. Na **400 (Rozum)** se domníváme, že je symptomem současné ekonomické a sociální bídy nebo možná dobrým subjektem pro studii v rámci hlubinné psychologie.

Na **vyšších úrovních** starý muž začíná vypadat nejen zajímavě, ale přátelsky – a tedy mile. Jsme-li tak vysoko, možná jsme schopni vidět ho takového, jaký je, člověka, který překročil společenské hranice a stal se svobodným, veselý stařík s moudrostí věku ve tváři a klidem, který pramení z lhostejnosti k materiálním věcem. Na **600 (Klid)** je odhalen jako naše vlastní já v dočasné podobě.

Když se přiblížíme, tulákovy reakce na tyto různé úrovně vědomí se budou měnit s nimi. U některých se bude cítit jistě – u jiných vyděšeně nebo odmítavě. Některé ho rozzlobí, jiné ho potěší, některým se vyhne, jiné uvítá s radostí. (A tak se říká, že se setkáváme s tím, co zrcadlíme.)

Tolik o způsobu, jakým naše vnímání, naše úroveň vědomí – tedy svět, s nímž se setkáváme jako pasivní pozorovatelé – určuje, co vidíme. Je pravda, že na věci reagujeme způsobem určeným úrovní, z níž je vnímáme, jinak řečeno, vnější události mohou určovat formu naší reakce na ně, ale neurčují úroveň vědomí, z níž naše reakce vzejde. Abychom ilustrovali tento bod, podívejme se na náš současný trestní systém. Různí vězni umístění ve stejném a nesmírně stresujícím prostředí reagují způsobem, který se mimořádně liší podle toho, „odkud pocházejí“. Vězni, jejichž vědomí je na nejnižším konci škály, se někdy ve vězení pokoušejí o sebevraždu. Z jiných se stávají psychotici a lidé popírající vlastní vinu. Někteří upadají do depresí, nemluví, přestávají jíst. Jiní sedí s hlavou v rukách, snaží se skrývat dotěrné slzy smutku. Běžným projevem je strach, který se vyznačuje buď paranoidním obranným postavením, nebo očividným patolízalstvím. Jiní vězni reagují značným stupněm násilí a útočného vzteku. Pýcha je všude v podobě siláckého vychloubání a panovačnosti.

Na druhé straně někteří vězni nacházejí odvahu čelit pravdě, uvědomovat si, proč byli uvězněni, a začínají se dívat na svůj život poctivě... a vždy se najdou tací, kteří se podvolují a snaží se sehnat něco ke čtení. Na úrovni Přijetí vidíme vězně, kteří vyhledávají pomoc a vstupují do podpůrných skupin. Není neobvyklé, když vězeň získá nový zájem o učení, možná díky studiu ve vězeňské knihovně, nebo se dokonce stane spisovatelem nebo vězeňským právníkem (některé z nejvlivnějších knih v historii byly napsány za mřížemi). Někteří vězni procházejí transformací vědomí a stávají se laskavými a štědrými pečovateli o ostatní vězně. A stává se i to, že se vězeň spojí s vyššími energetickými poli a stane se hluboce duchovním člověkem nebo dokonce aktivně spěje k osvětlení. Někteří se dokonce stanou svatými. To, jak reagujeme, záleží na světě, na nějž reagujeme. To, kým se staneme, a také to, co vidíme, je určeno vnímáním – které, jak by se dalo snadno říct, vytváří svět.

Je zajímavé zjištění, že čím níže na stupnici úrovně vědomí osoba je, tím je pro ni horší udržovat bližší kontakt s jinými osobami. Na spodní úrovni se vizuálnímu kontaktu vyhýbá úplně. Naopak, když po stupnici stoupáme vzhůru, schopnost udržovat oční kontakt se prodlužuje, až je nakonec téměř nekonečná, pohledy do velké hloubky bývají typické. Všichni jsme obeznámeni s obezřetným pohledem vyjadřujícím pocit viny, pohledem nepřátelským a neuhýbajícím pohledem nevinnosti. Pamatujte si, že duchovní síla a vnímání jdou ruku v ruce.

Mechanika vnímání

Jak tedy vnímání funguje? Jaká je jeho mechanika? Vnímání je subjektivně jedinečné, jak dosvědčují běžná pozorování. Všichni víme, jak se na právnické škole simuluje soudní proces, kde různí svědkové popisují stejné události velmi odlišně. Mechanismus vnímání lze přirovnat k biografu, v němž je projekčním přístrojem samo vědomí. Políčka na filmu jsou atraktorová energetická pole a pohybující se obrázky na plátně jsou světem, který vnímáme a nazýváme jej „realitou“. Mohli bychom říct, že konfigurace na filmu jsou atraktorová pole ABC v mysli a pohybující se obraz na plátně je $A \rightarrow B \rightarrow C$ pozorované jako svět jevů.

Toto schéma poskytuje model pro lepší pochopení podstaty kauzality, který se vyskytuje na úrovni filmu, ne na úrovni plátna. Vzhledem k tomu, že svět obvykle uplatňuje své úsilí na plátně života na úrovni $A \rightarrow B \rightarrow C$, toto úsilí je neefektivní a nákladné. Kauzalita pramení z atraktorových vzorů úrovně energie, ABC konfigurací otištěných na filmu mysli osvětlených vědomím.

Povaha pramene vědomí – jeho vzorů myšlení, vnímání, cítění a paměti – je důsledkem jevu unášení – působení dominujících atraktorových energetických polí, která „táhnou“ vědomí za sebou. Mějte na mysli, že tato dominance je dobrovolná, ne vnucená, je výsledkem vlastního výběru, názorů a cílů člověka.

Obecně jsme v souladu se vzorem pole, který zahrnuje specifické styly zpracování a vlivy všech našich rozhodnutí podle jeho doprovodných souborů hodnot a významů. To, co se jeví jako důležitá a zajímavá informace z perspektivy jedné úrovně vědomí, může být nudné nebo dokonce odpuzující na jiné úrovni. Současné povznesení vědy na status neomylného orákula je výrazem našeho nejistého nutkání myslet si, že existuje nějaký druh měřitelného, univerzálně předpověditelného světa „tam venku“, na nějž se můžeme spolehnout.

Ale při překračování emocionálních zkreslení vnímání vytváří sama věda v

důsledku omezení svých parametrů další konceptuální zkreslení. Vědecká metoda podléhá nutnosti oddělit data od jejich kontextu, aby mohly být zkoumána – avšak nakonec je to právě jen kontext, co dává datům jejich celkový význam nebo hodnotu. Konečného objevu, k němuž se dospěje pomocí pokročilé teoretické fyziky, může být dosaženo z platformy jakéhokoli organizovaného pole lidského poznání: čím podrobnější je analýza struktury toho „tam venku“, tím více zjišťujeme, že ve skutečnosti zkoumáme podstatu složitých procesů vědomí v nás. „Tam venku“ neexistuje nic jiného než samo vědomí. Obvyklá tendence věřit v něco jiného je naší zakořeněnou iluzí, marnivostí lidské mysli, která má sklon vždy pokládat pomíjivý předmět za „svůj“.

Objektivně lze vidět, že myšlenky skutečně patří k vědomí vesmíru. Mysl jedince je pouze zpracovává v nových kombinacích a obměnách. Skutečné původní myšlenky se objevují pouze prostřednictvím geniality, získané nebo dané, nikoli samostatně vytvořené. Pravděpodobně jsme každý jedinečný, podobně jako žádné dvě sněhové vločky nejsou stejné... ale jsme stále ještě jen sněhové vločky.

Všichni ve svém nevyžádaném zrození dědíme lidský stav mysli. Abychom přesáhli omezení mysli, je potřebné zbavit ji vlády tyranie jako jediného arbitra reality. Marnivá mysl propůjčuje svůj otisk autentičnosti filmu života, který je náhodou sledován. Samotnou povahou mysli je přesvědčit nás, že její jedinečný pohled na zážitek je reálný předmět. Každý jedinec tajně cítí, že jeho konkrétní zkušenost světa je přesná.

V naší diskusi o úrovních vědomí jsme zaznamenali, že jedním z nedostatků Pýchy je popření. Každá mysl se účastní popírání, aby bránila svou „správnost“ – to vyvolává zatvrzelost a odolnost vůči změně, která zabraňuje průměrnému vědomí postupovat vpřed o více než pět bodů za život. Velkým skokům v úrovních vědomí vždy předchází negace klamu, že „já vím“. Často jediný způsob, jak člověk může dosáhnout této ochoty změnit se, je „dosažení dna“, totální prohra při obraně vlastního nesprávného názorového systému. Světlo nemůže vstoupit do zavřené bedny, katastrofa může znamenat i možnost vstupu do vyšší úrovně vědomí. Jestliže se na život díváme jako na učitele, pak se jím stává. Ale dokud se nestaneme skromnými a bolestné životní lekce nevyužijeme jako brány k růstu a vývoji, které nám byly nabídnuty, jsou tyto lekce marné.

Jsme svědky, pozorujeme a zaznamenáváme zjevné procesy zkušeností. Ale ani ve vědomí samotném se ve skutečnosti nic neděje. Vědomí pouze registruje, co je prožíváno. Nemá na to žádný vliv. Vědomí je

všezahrnující, všeobklopující atraktorové pole neomezené síly identické se samotným životem. A není nic, čemu mysl věří, co by ve vyšších úrovních vědomí nebylo chybné.

Mysl se ztotožňuje s kontextem. Přivlastňuje si zásluhu a obviňuje se za to, co přijímá, protože pro marnivost myslí by bylo ponižující připustit, že jediná věc, kterou dělá, je prožívání – ve skutečnosti jen prožívání prožívání. Mysl ani neprožívá svět, jen smyslové zprávy o něm. I skvělé myšlenky a nejhlubší pocity jsou jen zážitek. Nakonec vládneme jen jedinou funkcí – prožíváním prožitku.

Hlavním omezením vědomí je jeho nevinnost. Vědomí je naivní, věří všemu, co slyší. Vědomí je jako hardware, který přehraje jakýkoli do něj vložený software. Nikdy neztrácíme nevinnost svého vlastního vědomí. Je vytrvalé, naivní a důvěřivé jako vnímavé dítě. Jeho jediným strážcem je soudné uvědomování si, které pozorně sleduje vstupní program.

V průběhu věků se zjistilo, že pouhé pozorování myslí zvyšuje úroveň vědomí člověka. Mysl, která je pozorována, se stává skromnější a začíná ustupovat ze svých nároků na vševědoucnost – a tehdy může úroveň vědomí růst. Se skromností přichází schopnost smát se sám sobě a být stále méně obětí myslí a více jejím pánem.

Od představy, že my „jsme“ naše mysl, můžeme dospět k poznání, že máme mysl a že to je mysl, která má myšlenky, přesvědčení, pocity a názory, a případně pokračovat až k vhledu, že všechny naše myšlenky jsou pouze vypůjčeny z velké databáze vědomí a nikdy nebyly skutečně naše. Běžné myšlenkové systémy jsou přijímány, absorbovány, identifikujeme se s nimi a ve správný čas jsou nahrazeny novými myšlenkami, které se pro nás stávají aktuálními. Jestliže takovým pomíjivým názorům prisuzujeme méně hodnoty, ztrácejí svou schopnost nás ovládat a my se od nich postupně osvobozujeme – a také od myslí. Ta naopak dozrává v nový zdroj radosti. Radost z existence samotné vyžívá ruku v ruce s tím, jak člověk postupuje vzhůru po škále vědomí.

Následující část: [21. kapitola: Studie čistého vědomí](#)